

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 13Csp/71/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216216836
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Gašpirová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1216216836.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave, v konaní pred sudcom Mgr. Zuzanou Gašpirovou, v sporovej veci žalobkyne: J. L., C..Č.. XXXXXX/XXXX, F. L. XX, F., zastúpená URBAN s.r.o., advokátska kancelária, Slanská Huta 77, Košice- okolie, adresa na doručovanie Račianska 69/B, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, Tomášikova 48, Bratislava, zastúpený AK Mária Grochová a partneri s.r.o., IČO: 36 863 017, Bočná 10, Košice, o zaplatenie 8.470,40 Eur s príslušenstvom a iné, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu z a m i e t a .

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov bude súdom prvej inštancie rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou, doručenou súdu dňa 21.10.2016 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 8.470,40 Eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Uplatňovaný nárok odôvodnila tým, že dňa 6.11.2008 so žalovaným uzavrela zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len " zmluva o úvere"), pričom sa jednalo zo strany žalovaného o vopred predpripravenú formulárovú zmluvu, bez možnosti pripomienkovania zo strany žalobkyne. Zmluva o úvere má nepochybne charakter zmluvy spotrebiteľskej. Žalobkyňa uhradila titulom zmluvy o úvere dlžnú istinu vo výške 7.800,57 Eur a na poplatkoch, úrokoch a úrokoch z omeškania čiastku 8.470,40 Eur. Žalovaný ako podnikateľ nezahrnul do RPMN poplatok za správu úveru, ktorý bol v roku 2008 vo výške 60,-Sk mesačne, od roku 2009 do 30.10.2010 vo výške 1,99 Eur a od 31.10.2010 vo výške 2,99 Eur. Rovnako do RPMN nezahrnul poplatok za spracovanie úveru vo výške 189,17 Eur. Okrem toho úverová zmluva je v rozpore s § 4 ods. 3 a § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z., nakoľko neobsahuje vyčíslenie a uvedenie všetkých 119 mesačných splátok a neobsahuje detailné členenie každej jednej mesačnej splátky na istinu, úrok, poplatok. Zmluva o úvere je preto bezúročná a bez poplatkov. Rovnako je v zmluve nesprávne uvedená priemerná hodnota RPMN. V súvislosti s prezentovaním svojho právneho názoru poukázala žalobkyňa na rozhodnutie KS v Trenčíne sp.zn. 6Co 523/2014 zo dňa 25.6.2014, v zmysle odôvodnenia ktorého, účelu úpravy spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. , ktorý každý z údajov vyjadrených v zákone slovami "výška, počet, termíny splátok" viaže ku každej z tam uvedených položiek, teda k istine, ako aj úrokom a tiež k poplatkom. Uvedený účel nespĺňa zmluva, ktorá neobsahuje aj vyčíslenie výšky splátok istiny, výšky splátok úrokov a výšky splátok iných poplatkov.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 15.12.2016 žiadal žalobu súdom v celom rozsahu zamietnuť a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania. Zdôraznil povinnosť žalovanej tvrdiť rozhodné

skutočnosti a označiť dôkazy na ich preukázanie v konaní. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy a to v zmysle § 132 Civilného sporového poriadku. Jedným zo základných predpokladov, aby bolo možné uvažovať o vzniku zodpovednostného právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia je existencia plnenia, o ktorom sa tvrdí, že bolo poskytnuté bez právneho dôvodu. Žalobkyni nestačí tvrdiť, že na poplatkoch, úrokoch a úrokoch z omeškania zaplatila celkovo sumu 8.470,40 Eur, nakoľko tieto boli splácané mnohými platbami. Z opatrnosti vzniesol žalovaný námietku premlčania uplatňovanej pohľadávky. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne vo všeobecnosti pričom zdôraznil, že zmluvnou stranou v spornej zmluve bola nielen žalobkyňa, ale na strane dlžníka vystupoval aj p. R. L.. Nie je pravdivé tvrdenie žalobkyne, že údaj o RPMN v sebe neobsahuje zahrnutie poplatku za správu úveru a za spracovanie úveru, naopak tieto položky do výpočtu zahrnuté boli. V zmluve bolo jasne a zrozumiteľne určená výška splátok, ich počet, periodicita a splatnosť, okrem toho spolu so zmluvou jej bol odovzdaný plán anuitných splátok, v ktorom sú zreteľne uvedené výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov. Ďalej je nepravdivé tvrdenie o uvedení nesprávnej priemernej hodnoty RPMN.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 28.1.2017 namietala, že žalovaný vo svojom vyjadrení nepodal žiadne skutkové ani vecné tvrdenia a vyjadrenia. Žalobkyňa osvedčila priloženým výpisom z účtu ako aj samotnou úverovou zmluvou nesprávnosť určenia RPMN v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný sa nevyjadril ku skutočnosti, že do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za správu úveru. Rovnako sa nevyjadril ani ďalším nosným argumentom žalobkyne a to ku tvrdeniu, že v detailnom členení poplatkov nie je uvedený poplatok za správu úveru. Žalovaný preto zmeškal prostriedok procesnej obrany voči žalobe s poukazom na sudcovskú koncentračnú zásadu. Opomenul sa tiež vyjadriť k označeným súdnym rozhodnutiam, ktorými žalobkyňa podložila uplatňovaný nárok. Žalovaným vznesená námietka premlčania je neurčitá, nezrozumiteľná, nakoľko nie je zrejmé, z akej konkrétnej čiastky ako ani za aké konkrétne obdobie, ako ani vo vzťahu k akým konkrétnym platbám, konkrétne k akej konkrétnej splátke istiny, ak áno v akej výške, či k akej konkrétnej splátke úroku, a ak áno tak v akej výške, či k akej konkrétnej splátke poplatkov, a ak áno tak, v akej konkrétnej výške a za aké celkové obdobie počítané od akej konkrétnej doby, sa písomne vznesená námietka žalovaného ma vlastne vzťahovať. Rovnako neuviedol za akú dobu späťne vznáša námietku premlčania, okrem toho pre spotrebiteľa platí 4 ročná premlčacia doba s poukazom na § 52 a nasl. OZ v nadväznosti na § 54 ods. 2 OZ. Žalovaný neuviedol ku akým konkrétnym splátkam vznáša námietku premlčania. V prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že sa musí aplikovať výklad pre spotrebiteľa priaznivejší, čo znamená, že najprv sa na platenú sumu platieb podľa zmluvy použije dlžná istina a až následne sa použijú platené úroky a poplatky, tieto sa preto dostávajú až na samotný koniec platieb po splnení dlžnej istiny. Rovnako je žalovaným písomne vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný inkasoval, napriek neexistencii príslušného ustanovenia v zmluve nielen poplatok za správu úveru, ktorý bol do roku 30.9.2010 vo výške 1,99 Eur ale aj tento vo výške 2,99 Eur, ktorý nie je uvedený v úverovej zmluve ani v tejto vyčíslený. Tento poplatok nebol nikdy zahrnutý do výpočtu RPMN. Úverová zmluva nikde neobsahuje vo svojom texte ani výšku a ani počet a ani termíny splátok iných poplatkov vo výške 2,99 Eur mesačne počnúc 31.10.2010. Podľa názoru žalobkyne v tomto prípade nemožno aplikovať závery rozsudku Súdného dvora ES vo veci C-42/15. Žalovaným predloženým plán anuitných splátok ako listinný dôkaz osvedčuje jedine to, že žalobkyňa nikdy tento plán nepodpísala a nikdy s týmto nebola oboznámená. V písomnom podaní zo dňa 6.2.2017 žalobkyňa zopakovala svoju argumentáciu ohľadne absencie členenia splátok na konkrétnu výšku mesačnej splátky istiny a na konkrétnu výšku mesačnej splátky úroku a poplatkov, kedy poukázala na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11 Co 256/2013. Ten mal za to, že logickým a teleologickým výkladom zákona o spotrebiteľských úveroch možno dospieť k jednoznačnému záveru, že zo zmluvy musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ tieto nemajú byť splatené jednorázovo. Obdobne vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 6.3.2017 poukázala na závery Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co 178/2014.

Žalovaný reagoval na skutkovú a právnu argumentáciu žalobkyne v písomnom vyjadrení zo dňa 29.3.2017. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa nebola jediným dlžníkom zo zmluvy o úvere, popri nej figuroval ako dlžník aj p. R. L.. Keďže predmetom žaloby je údajné bezdôvodné obohatenie banky a je to žalobkyňa, ktorá z toho vyvodzuje svoje právo, je jej základnou procesnou povinnosťou predniesť skutkové tvrdenia, kedy a koľko práve ona splatila na poskytnutý úver. Takéto tvrdenia však zo strany žalobkyne v konaní produkované neboli. V zmysle § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Žalobkyňa preto nesplnila v konaní povinnosť tvrdenia. Ak by žalobkyňa riadne špecifikovala jednotlivé plnenia, ktoré podľa

nej zakladajú bezdôvodné obohatenie, mohol by žalovaný procesne reagovať stotožnením námietky premlčania s konkrétnymi tvrdenými plneniami žalobkyne. K tvrdeniu žalobkyne, že v údajoch o RPMN nie je zahrnutý poplatok za správu úveru vo výške 2,99 Eur, inkasovaný až od 31.10.2010, žalovaný poukázal na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z., kedy zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom v zmysle písm. a) v prílohe č. 1 k zákonu RPMN sa vypočíta v čase, keď sa uzatvára zmluva. V čase uzavretia zmluva obsahovala správny výpočet RPMN. Žalovaný poukázal na záver Národnej banky Slovenska, ktorým táto reagovala na podanie žalobkyne. V liste zo dňa 11.1.2017 Národná banka Slovenska konštatovala, že hodnota RPMN bola v zmluve vyčíslená správne, rovnako ako hodnota priemernej RPMN, formulácia uzavretej zmluvy umožňuje bez ťažkostí žalobkyňi identifikovať presné dátumy splátok a zmluva nemusela obsahovať náležitosť o členení dojednanej splátky na istinu a príslušenstvo. Dňa 30.6.2016 adresovala žalobkyňa banke žiadosť o predčasné splatenie úveru, na základe ktorej jej bol vyčíslený zostatok úverového záväzku, ktorý následne dňa 30.6.2016 aj splatila. Pri tejto príležitosti nevzniesla žiadne námietky voči výške svojho záväzku.

V ďalšej písomnej reakcii zo dňa 3.5.2017 žalobkyňa, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, trvala na všetkých svojich argumentoch. Poplatok za správu úveru a poplatok za spracovanie úveru podľa zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. S týmto názorom sa stotožnili aj viaceré súdy Slovenskej republiky, ktoré si osvojili nemeckú názorovú líniu, vyjadrenú v rozhodnutí Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe z 3.5.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa konštatuje, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné. Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Od žalobkyne ako spotrebiteľa nie je možné navyše žiadať, aby znášala aj náklady za spracovanie úveru, ergo poplatok za spracovanie úveru. Zo zmluvy nie je zrejmé, aké skutočné plnenie žalobca ako spotrebiteľ dostáva od žalovaného, za ktoré má zaplatiť poplatok za spracovanie úveru a poplatok za jeho správu, preto tieto poplatky predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Obdobne rozhodol aj Bundesgerichtshof zo 7.6.2011 č. AZ XI ZR 388/10, ktorého záver je právne záväzný aj pre túto vec, keďže ide o ochranu spotrebiteľa, ktorá sa vykladá v kontexte únijného práva euro-konformne. Podľa právneho názoru tohto súdu poplatok za vedenie účtu nemá povahu odplaty za konkrétnu zmluvnú službu poskytovanú bankou, a preto nepredstavuje dojednanie týkajúce sa ceny. Vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplatnú službu banky klientovi, naopak slúži výhradne záujmom banky. Taktiež žalobkyňa poukázala aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Brandenbure z 21.6.2006 č.k. 7U 17/06, v zmysle ktorého poplatky za vydanie kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovo-knižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné. Žalobkyňa ďalej zdôraznila, že mimoriadna splátka vo výške 3.225,74 Eur zo dňa 30.6.2016 ako de iure a de facto dohoda o predčasnej splatnosti zmluvy, musí mať obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebnom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 ku dňu 30.6.2016. Zaplatením mimoriadnej splátky došlo k uzavretiu dodatku k zmluve o úvere zo dňa 6.11.2008. Dodatok je svojím charakterom zmluvou a ako taký musí spĺňať rovnaké náležitosti ako samotná zmluva. V dôsledku dohody zmluvných strán o úhrade úveru formou mimoriadnej splátky došlo k predčasnému splateniu úveru, čím sa zmenili obligatórne náležitosti zmluvy o úvere ako spotrebiteľskej zmluvy a ako zmluvy o spotrebnom úvere, ktoré v tomto prípade neboli nikde zadefinované. Tento dodatok nemal písomnú formu, čím nebolo dodržané ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Z dôvodu absencie písomnej formy dodatku neboli dodržané aj ďalšie obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebnom úvere. Absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedenie celkových nákladov spotrebiteľa po zohľadnení dohody o predčasnom splatení úveru mimoriadnou splátkou. Nebolo zohľadnené ani to, že v prípade ak došlo k zmene nákladov, mení sa aj výška RPMN, ktorú rovnako žalovaný do zmluvy neuviedol. Tým, že absentuje údaj o novej výške RPMN, platným údajom o výške RPMN by mal byť údaj uvedený v zmluve o splátkovom úvere zo dňa 6.11.2008, teda 19,89%. Takto uvedená výška RPMN je však nesprávna, nakoľko je vyššia ako by mala byť výška RPMN, ak by bola uvedená v dodatku a zohľadňovala zmeny súvisiace s predčasným splatením úveru mimoriadnou splátkou vykonanou dňa 30.6.2016. Tým Poštová banka zavádzala spotrebiteľa a uvedenie takéhoto údaju je treba hodnotiť ako keby údaj RPMN nebol uvedený. Ďalším absentujúcim údajom bolo uvedenie akú konkrétnu výšku zo sumy mimoriadnej splátky tvorila istina, úroky, poplatky či zmluvné pokuty. V dodatku nie je uvedený ani údaj o priemernej hodnote RPMN ku dňu uzavretia dohody o predčasnom splatení úveru. Opätovne sa jedná o zavádzanie spotrebiteľa zo strany žalovaného. V dôsledku uzavretia dohody o predčasnom splatení úveru formou mimoriadnej splátky došlo aj k zmene

doby trvania zmluvy o úvere a zmene termínu jeho konečnej splatnosti. Zmena tejto skutočnosti nebola nikde zohľadnená, čím absentuje ďalšia obligatórna náležitosť dodatku. Vzhľadom na neuvedenie povinných zákonných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), l), z), f) zákona č. 129/2010 Z.z. je zmluva bezúročná a bez poplatkov.

V ďalšom písomnom vyjadrení zo dňa 11.5.2017 žalobkyňa opätovne predkladala súdu právne úvahy, ktoré boli obsahom už predchádzajúcich písomných podaní. Nad rámec uviedla, že predložila výpisy z účtu, ktoré zachytávajú prehľad úhrady jednotlivých splátok za obdobie od 5.11.2008 do 30.6.2016. Za obdobie od 5.11.2008 do 31.12.2008 uhradila splátky vo výške 421,20 eur (12.689,20 Sk), za obdobie od 1.1.2009 do 16.9.2011 vo výške 4.449,80 Eur, za obdobie od 17.9.2011 do 31.12.2011 vo výške 566,64 Eur, za obdobie od 1.1.2012 do 31.12.2012 vo výške 1.713,12 Eur, za obdobie od 1.1.2013 do 31.12.2013 sumu 1.694,83 Eur, za obdobie od 1.1.2014 do 31.12.2014 vo výške 1.679,88 Eur, za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015 vo výške 1.679,88 Eur a za obdobie od 1.1.2016 do 30.6.2016 vo výške 4.065,68 Eur. Celkovo teda žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 16.271,03 Eur. Žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 7.800,57 Eur. Zvyšok 8.470,46 Eur (16.271,03 Eur - 7.800,57 Eur) predstavuje plnenie, na ktoré nemal žalovaný právny nárok, a jedná sa teda o bezdôvodné obohatenie. Dodala ďalej, že spoludlžník z úverovej zmluvy R. L. zomrel dňa 29.9.2011, teda pred podaním žaloby. Poukázala na ustanovenie § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy pri čiastočnom plnení dlhu sa plnenie započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Jednotlivými splátkami mali byť preto uhrádzané najskôr suma istiny až potom úroky a poplatky. Uvedené konštatoval aj Krajský súd v Prešove sp. zn. 20co 144/2014, v rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C 387/2012-90 zo dňa 19.2.2014 tento vyhlásil podmienku obsiahnutú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v ktorej dlžník súhlasí, že z došlých súm veriteľ najskôr uhradí splatné poplatky a náklady súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky a istinu a to v tomto poradí, za neprijateľnú. Poukázala na, podľa jej názoru, nutnosť výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v prospech spotrebiteľa. Poukázala na viaceré rozhodnutia súdov SR a ČR, ktoré zdôrazňovali nemožnosť výkladu obsahu zmluvného dojednania v rozpore s jazykovým prejavom. Rovnako v prípade použitia pojmov a formulácií, ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v neprospech toho, kto ich zakotvil do zmluvy. Aj na základe vyššie uvedeného zotrvala na svojom názore, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, nakoľko neobsahovala identifikáciu výšku istiny, výšky úroku a poplatkov, pričom ustanovenie upravujúce túto povinnosť má kogentný charakter. Kogentné právne normy v právnom štáte platia a musia byť vykladané výlučne v prospech spotrebiteľa. Takýmto spôsobom odôvodnili svoje rozhodnutia aj krajské súdy v Prešove, Trenčíne a Žiline. Rozsudok súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 sa zaoberá výkladom Smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 a to konkrétne výkladom a interpretáciou čl. 10 ods. 2 písm. h) a i). Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ pri výklade smerníc neumožňuje slovenskému súdu urobiť výklad "contra legem" a ak Súdny dvor rozhodne o nesprávnej aplikácii či o nesprávnej transpozícii príslušnej smernice do národného práva, tak takéto porušenie musí odstrániť národný štát zmenou legislatívy. Nie je teda možný výklad, kedy by národný súd vyložil národné právo v priamom rozpore s textom národného zákona s poukazom na príslušné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ. Aj v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Tmave sp. zn. 25co 121/2015 zo dňa 13.1.2016 smernica je záväzná pre členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. Pokiaľ sa štátne orgány nestotožňujú so znením zákona, v právnom štáte je vždy potrebné využívať iba legálne prostriedky vedúce k zániku jeho platnosti alebo účinnosti, či už cestou zákonodarcu alebo Ústavného súdu, ale nie je možné tento zákon počas jeho platnosti a účinnosti neakceptovať. Kým nerešpektovanie princípu neznalosť zákona neospravedlňuje v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Z uvedených úvah mala žalobkyňa za to, že v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny úrokov a iných poplatkov a nepostačuje len súhrn splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Slovenská republika išla nad rámec článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES a do národného práva zaviedla § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001. Gramatické znenie článku 10 ods. 2 h) Smernice 2008/48/ES (zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa) je diametrálne odlišné od gramatického znenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). Ani rozsudok Súdneho dvora EÚ nemôže svojím rozhodnutím, bez predchádzajúcej zmeny kogentnej zákonnej národnej právnej úpravy založiť prípustnosť výkladu contra legem, lebo tento je v rozpore s princípom právneho štátu. Okrem toho rozsudok Súdneho dvora EÚ uvádza, že článok smernice 2008/48 č.23 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, táto sa bude

považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalobkyňa zdôraznila nemožnosť použitia právneho záveru Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016 na toto konanie, nakoľko súdny dvor v tomto prípade nikdy nevykladal ani neaplikoval zákon č. 258/2001 Z.z., na čo ani nemá právomoc. Smernica nemôže sama o sebe ukladať povinnosti jednotlivcovi a ustanovenia smernice teda nemôžu byť ako také voči jednotlivcovi uplatňované. Unijná povinnosť k eurokonformnému výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Slovenská republika prijala vlastnú právnu úpravu, presahujúcu článok 10 ods. 2 písm. h) a ods. 2 písm. i) Smernice 2008/48/ES a to cez § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. Národná právna úprava neumožňuje pri kogentnej právnej norme výklad contra legem, naopak stanovuje v zmysle § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka povinnosť výkladu v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv v prospech spotrebiteľa. Ďalšie rozšírenie právnej argumentácie žalobkyne spočívalo v tom, že podľa jej názoru, jednostranným navýšením poplatku za spracovanie úveru, došlo aj k zmene údaju o celkových nákladoch, ktoré bol spotrebiteľ povinný v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť, čím žalovaný klamal a zavádzal spotrebiteľa o výške celkových nákladov a výške celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný uhradiť v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľským úverom. Zo strany žalovaného došlo teda k jednostrannému navýšeniu zo sumy 1,99 Eur na 2,99 Eur mesačne bez toho, aby takéto navýšenie bolo dohodnuté v zmluve a navyše žalobkyňa nebola o tomto navýšení ani informovaná. Namietala ďalej správnosť tvrdenia žalovaného, že žiadosťou o predčasné splatenie úveru a jeho úhrada, znamená zo strany žalobkyne uznanie záväzku. Takéto tvrdenie nemá žiadnu oporu v právnej úprave.

Na pojednávaní konanom dňa 3.7.2017 právny zástupca žalobkyne žiadal o pripustenie zmeny petitu žaloby tak, že okrem zaplatenia sumy 8.470,40 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.470,40 Eur odo dňa 21.10.2016 do zaplatenia, sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala určenia, že poplatok za správu úveru, ktorý bol ku dňu 6.11.2008 vo výške 60,-Sk/mesačne a súčasne, ktorý bol za obdobie od 1.1.2009 do 30.9.2010 vo výške 1,99 Eur predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa Občianskeho zákonníka a tak je neplatný, určenia, že poplatok za spracovanie úveru účinný dňa 6.11.2008 vo výške 5.699,-Sk (189,17 Eur) predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa Občianskeho zákonníka a tak je neplatný a určenia, že poplatok za správu úveru účinný odo dňa 31.10.2010 vo výške 2,99 Eur predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa Občianskeho zákonníka a tak je neplatný. Súd na pojednávaní takto navrhnutú zmenu petitu žaloby uznesením pripustil.

V rámci prednesu žaloby právny zástupca žalobkyne konštatoval, že neprijateľnosť žalovaných obchodných podmienok je daný tým, že zaplatením poplatku za správu úveru a za spracovanie úveru došlo k tomu, že RPMN je určený v zmluve nesprávne a to v neprospech spotrebiteľa, tieto poplatky neboli so žalovanou individuálne dojednané a za ich zaplatenie nedostala žalobkyňa žiadne vecné plnenie. Okrem toho poplatok za správu úveru vo výške 2,99 Eur nebol nikdy v čase uzavretia zmluvy ani počas jej trvania so žalobkyňou individuálne dohodnutý. Bol jej nanútený a žalovaný si ho jednostranne navýšil. S účinnosťou od 31.10.2010 je zmluva bezúročná a bez poplatkov, lebo tento navýšený poplatok (činiaci rozdiel 1,-Eura) nebol zahrnutý do celkových nákladov na výpočet spotrebiteľského úveru, ani do RPMN, pričom jeho nezahrnutie sa prejavilo v tom, že RPMN od bola určená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Poplatok vo výške 2,99 Eur v zmluve nikde uvedený nebol, bolo povinnosťou žalovaného uzavrieť so žalobkyňou dodatok, tak, aby tento obsahoval všetky náležitosti vyžadované právnu normou. Podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky výška poplatku v spotrebiteľskej zmluve nikdy nemôže byť uvedená jednostranne v zmluvných podmienkach, bez toho, aby klient tieto podpísal a tým ich akceptoval. Nahradiť určitú časť zmluvy všeobecnými obchodnými podmienkami je možné, ale len v nepodstatnej časti zmluvy. Spotrebiteľský dokument síce môže byť na viacerých listinách, ale tieto musia byť podpísané oboma zmluvnými stranami, inak nie je zachovaná písomná forma.

Právny zástupca žalovaného zotrval na tvrdení, že žalobkyňa nepredniesla dostatočne určité skutkové tvrdenia, ktoré by sa týkali jej plnení voči žalovanému. Vo vzťahu k platbám, vrátenia ktorých sa v konaní domáha, neuvádza kto platil, kedy platil, koľko a komu platil a akým spôsobom bolo zaplatené. Tvrdenie žalobkyne, že v zmluve sa nenachádza správny údaj o výške RPMN a priemernej výške RPMN je nepodložený relevantným dôkazom. Čo sa týka argumentácie o nutnosti rozdelenia splátky na výšku istiny, úrokov a poplatkov, právny zástupca žalovaného poukázal na odôvodnenie rozsudku Súdneho dvora EÚ č. 3-42/15, ktorý v č. 63 uvádza, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušenia,

ktoré postihujú a to najmä zabezpečením odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality. Návrh žalobkyňa by, podľa názoru žalovaného, predstavoval zásah do jeho ústavne garantovaných práv a to práva vlastníť majetok ako aj zásah do slobody podnikania, vo vzťahu ku ktorej sa ÚS SR vyjadril, že k nej patrí aj právo na dosahovanie zisku. Akcentoval, že v spornej zmluva o úvere sú obsiahnuté všetky zákonné náležitosti, ako je výška a splatnosť jednotlivých splátok, ich počet, konečná splatnosť úveru a celková suma prostriedkov, ktoré mal dlžník zaplatiť. Rozčlenenie splátky na časť pripadajúcu na istinu, časť na príslušenstvo by spotrebiteľovi neprineslo žiadnu novú informačnú kvalitu. Podľa názoru právneho zástupcu žalovaného, v tomto konaní nie je možné domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, nakoľko nový Civilný sporový poriadok určuje, že takéhoto určenia je možné sa domáhať len v konaní o abstraktnej kontrole spotrebiteľských zmlúv. Otázka bankových poplatkov je otázkou, ktorá sa týka ceny plnenia, ktoré je aj na vnútroštátnej úrovni ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vylúčená z prieskumu spotrebiteľskej prijateľnosti, pričom právny zástupca odkázal na vyjadrenie Ústavného súdu ČR.

Právny zástupca žalobkyne po prednesení predbežného právneho posúdenia súdom dodal, že súd musí rozhodovať podľa platného a účinného práva, kedy v čase spotrebiteľskej zmluvy existovala kogentná právna norma, od ktorej sa nemožno odchýliť. Táto určovala a rozlišovala medzi výškou splátky, istiny a úroku. Jej korelujúca smernica hovorí len o výške splátky. Kogentnú právnu normu nie je možné vykladať v rozpore s jej jazykovým znením.

V následnej písomnej sumárnej replika zo dňa 2.7.2017 žalobkyňa namietala, že Súdny dvor EU nemôže a ani nemá právomoc vykladať národné právo toho ktorého členského štátu. Poplatky za správu a poplatky za poskytnutie úveru sú v spotrebiteľskej zmluve neprijateľnými zmluvnými dojednaniami, čo konštatovali aj slovenské súdy. Súdom v tomto konaní rieši tzv. civilný delikt, v ktorom sa aplikuje horizontálny vzťah (spor medzi podnikateľom a spotrebiteľom). NBS uplatňuje tzv. vertikálny vzťah v triagonálnom postavení. Žalovaný preto zavádza súd, keď odkazuje na vyjadrenia NBS.

Právny zástupca žalovaného v písomnom vyjadrení zo dňa 29.8.2017 zopakoval svoju argumentáciu o neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti zmluvných podmienok s poukazom na ustanovenie § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku. Určenie právnej skutočnosti prichádza do úvahy výlučne v prípade, ak je výslovne pripustený osobitnou právnu normou. V tomto prípade však neexistuje osobitný prepis, ktorý by v individuálnom spotrebiteľskom spore umožňoval podanie žaloby za účelom určenia neprijateľnosti (neplatnosti) zmluvnej podmienky. Okrem uvedeného návrh o určenie neprijateľnosti napádaných zmluvných podmienok je nutné odmietnuť aj z vecného dôvodu nemožnosti podrobiť ich prieskumu spotrebiteľskej prijateľnosti. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Obdobne uvedené stanovuje aj čl. 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993. Bankový poplatok je cenou plnenia, čo judikovalo aj stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia NS ČR sp. zn. Cpjn 203/2013 zo dňa 24.3.2014. Bankové poplatky, podľa tohto stanoviska predstavujú časť viaczložkovej ceny celého komplexu plnení. Je nerozhodujúce, či poplatok za správu úveru kryje tiež náklady na vnútornú činnosť úverového veriteľa, či úverový veriteľ poskytol úverovému dlžníkovi konkrétne protiplnenie, alebo či správu úveru vykonáva prevažne vo svojom záujme. Okrem toho prijateľnosť poplatku za spracovanie úveru je daná aj kogentným ustanovením § 499 Obchodného zákonníka, kedy za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. Tento poplatok je odplatom veriteľovi za to, že po dobu medzi dohodnutím zmluvy o úvere a skutočným čerpaním musí pre dlžníka rezervovať peňažné prostriedky, prípadne mať zaistené ich zdroje.

Právny zástupca žalobkyne zaslal súdu ďalšiu repliku k vyjadreniu žalovaného zo dňa 29.8.2017. V písomnom vyjadrení zo dňa 6.9.2017 zdôraznil, že aj v individuálnom spotrebiteľskom súdom spore je možné rozhodnúť o neprijateľnosti tej ktorej zmluvnej podmienky. Okrem toho, česká judikatúra na ktorú sa odvoláva žalovaný, pojednáva len o poplatku za správu úveru a nie o poplatku za spracovanie. Taktiež je nutné si uvedomiť, že žalobkyňa sa určenia neprijateľnosti poplatkov domáha nielen preto, že jej nebolo poskytnuté žiadne protiplnenie ale aj preto, že žalovaný svojvoľne a jednostranne rozhodol o zmene výšky poplatku za správu úveru z 1,99 Eur na 2,99 Eur mesačne. Nie je možné, aby banka o navýšení rozhodla jednostranne, odvolávajúc sa na znenie VOP. Ak VOP neboli podpísané zmluvnými

stranami, nemôžu sa stať súčasťou zmluvy. Občiansky zákonník neobsahuje obdobné ustanovenie ako § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ďalej bolo zdôraznené, že spotrebiteľská zmluva musí mať písomnú formu a musí byť teda podpísaná oboma zmluvnými stranami. VOP teda predstavujú, pokiaľ nie sú podpísané, len jednostrannú úpravu zmluvných vzťahov zo strany žalovaného. S odkazom na rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11C 97/2013 zo dňa 18.9.2013 žalobkyňa považovala ustanovenie VOP, ktoré umožňovalo zmenu sadzobníka zverejnením za neprijateľné, nakoľko dávalo žalobcovi možnosť jednostranne meniť dohodnutý poplatok za správu úveru, bez toho, aby sa na tom strany dohodli. Takéto zmluvné dojednanie vnáša do práv a povinností účastníkov značnú nerovnováhu, keď veriteľ môže jednostranne meniť rozsah povinností spotrebiteľa a bežný spotrebiteľ sa o tom nemusí dozvedieť. Ak veriteľ poskytol dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášali spotrebiteľia, ktorí predsa zaplatili veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru. Preskúmanie poplatku za správu úveru ako aj poplatku za jeho spracovanie z hľadiska, či predstavujú neprijateľnú podmienku nemožno vylúčiť, nakoľko nie je naplnená podmienka a to, že ide o hlavný predmet plnenia a primeranosť ceny a súčasne ani druhá alternatívna podmienka a to, že zmluvná podmienka je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne alebo je individuálne dojednaná. Súdnemu prieskumu nepodlieha výlučne len úrok, ako cena peňazí za poskytnutie úveru, pričom iba a len úrok je podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy. Poplatok nepredstavuje obligatórnu náležitosť zmluvy o úvere a takýto podlieha vždy súdnemu prieskumu z pohľadu spotrebiteľského práva. V slovenskom právnom poriadku jednoznačne existuje základ, na podklade ktorého sa žalobkyňa ako spotrebiteľ môže domáhať vyslovenia neprijateľnosti podmienky a to ustanovenie § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Spracovateľský poplatok predstavuje podľa názoru žalobkyne dvojité zaťaženie spotrebiteľa za tú istú službu a to poskytnutie úveru (či už poplatok zahŕňa úkony ako spracovanie údajov, zistenie kvitancie alebo inú službu, ktorá ale v konečnom dôsledku slúži len účelom banky). Ide o skutočnosť spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Obdobne sa žalobkyňa stavia aj k poplatku za správu úveru, nakoľko spravovanie úverového účtu a spôsob, akým a to udeje, sú plne v kompetencii banky a preto nie je na mieste požadovať náhradu nákladov za to, že žalobca sice splnil svoju povinnosť uhradiť splátku úveru, avšak banka si túto platbu musí spárovať, skontrolovať a odrátať ju od konečnej sumy. Rovnako je neprijateľné, aby žalovaný zahrnul do VOP klauzulu o možnej jednostrannej zmene poplatku, bez upovedomenia žalobkyne. Žalobkyňa ďalej namietala, že poplatok za spracovanie úveru je neurčitá a nezrozumiteľná zmluvná podmienka, nakoľko nie je zrejmé aké proti plnenie resp. služba je zaň spotrebiteľovi poskytnutá, obdobne platí aj pri poplatku za správu úveru. Nemožno súhlasiť s tým, že poplatky možno subsumovať pod pojem "hlavný predmet plnenia" alebo "primeranosť ceny". Poukázal na rozsudok KS v Trnave sp. zn. 10Co 325/2014 zo dňa 13.8.2014, v ktorom tento určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku čl. I bod 1 zmluvy o splátkovom úvere v znení : Dlžník je povinný platiť poplatok za správu úveru 60,-Sk mesačne ak aj podmienky z čl. 16 VOP v znení: Klient je povinný platiť banke poplatky za služby poskytované bankou podľa sadzobníka platného v deň uskutočnenia spoplatňovaného úkonu alebo poplatky dohodnuté v zmluve. Žalobkyňa citovala rozsiahle pasáže odôvodnenia tohto rozsudku.

V záverečnej reči právny zástupca žalobkyne zopakoval svoju právnu argumentáciu, založenú na tvrdení, že uzavretá úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Opätovne zdôraznil nemožnosť výkladu kogentnej normy v rozpore s jej gramatickým znením ako aj nemožnosť aplikácie rozsudku F. vo veci. Tento rozsudok bol vydaný až 10 rokov po uzavretí spornej úverovej zmluvy, teda v čase jej uzavretia existoval na strane spotrebiteľa dobrý úmysel a vôľa, na strane banky však toto existovať nemohlo. Okrem toho Súdny dvor EU vykladal smernicu a nie zákon o spotrebiteľských úveroch. Nemožno preto spotrebiteľa obviňovať, že si nevysvetlil kogentnú normu tak, ako ju o 10 rokov neskôr intepretuje, podľa žalovaného, Súdny dvor EU. Z hľadiska súčasného práva neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora EU, ktoré by nesprávne či chybné prevzatej normy priznalo horizontálu normu, t.j. vo vzťahu kde prebieha konkrétne súdne konanie medzi fyzickými osobami navzájom, právnickými osobami navzájom, či fyzickou a právnickou osobou a kde sa ktorákoľvek zo strán sporu dovoľáva proti druhej strane sporu nesprávne či chybné transportovanej smernice, ktorej zneniu však nezodpovedá národná kogentná úprava. Taktiež v súčasnej dobe neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora vo veciach s tzv. eurokomformným výkladom v širšom slova zmysle, kde by rovnako v horizontálnom vzťahu a kde sa strana sporu dovoľáva nesprávne transponovanej smernici, ktorej zneniu však nezodpovedá národná kogentná úprava priznal dokonca slabšej strane sporu povinnosť akceptovať chybné transponovanú smernicu za súčasného kumulatívneho splnenia podmienky, že národná právna úprava takýto výklad nepripúšťa. Bráni tomu výklad contra legem a súčasne zásada

v prípade pochybností v prospech spotrebiteľa. Preto nemožno za žiadnych okolností pripustiť priamy účinok smernice. Rovnako zotrval na svojom názore o neprijateľnosti poplatkov za správu úveru a za jeho spracovanie. Súdnemu prieskumu nepodliehajú len skúmanie výšky úroku, poplatky však vždy a za každých okolností. Judikatúra, ktorú žalovaný predložil sa týka len poplatku za vedenie účtu, avšak nie poplatku za poskytnutie. Okrem toho jednostranná zmena poplatku z 1,99 Eur na 2,99 Eur, ktorú nezahrnul žalovaný do výpočtu RPMN ani celkových nákladov je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Tým, že žalovaný navýšil jednostranne poplatok došlo k uzavretiu novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tento rozdiel mal byť zahrnutý do nákladov a od ďalšej splátky sa mal premietnuť do RPMN. Išlo o ďalšiu vadu spôsobujúcu bezpoplatkovosť a bezúčnosť úveru. Žalovaným predkladané rozhodnutia nikde vo svojom obsahu neuvádzajú, že by bol ústavne konformný poplatok za poskytnutie úveru ani jednostranný zmena poplatku za vedenie účtu. Poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, práve preto, že cez tento poplatok žalovaný ako podnikateľ a osoba disponujúca tímom právnikov, znížila umelo výšku úroku aby mala jednu zložku úrok a jedno časť peňazí poplatok za poskytnutie úveru. V prípade zmluvy o úvere kogentné ustanovenia zákona hovoria jasne o záväzku banky poskytnúť dlžníkovi na jeho požiadanie ním špecifikované prostriedky, čomu koreluje vzájomný záväzok spotrebiteľa vrátiť požičanú sumu za dohodnutý úrok. K tomu koreluje právo žalovaného pýtať si naspäť istinu a úrok. V tomto vzťahu nikde nie je ako esenciália a negácia zakomponovaný poplatok za poskytnutie účtu.

Právny zástupca žalovaného v rámci prednesu záverečnej reči rovnako zotrval na prednesených skutkových a právnych stanoviskách. V časti o určenie neprijateľnosti poplatkov ako zmluvných podmienok opätovne zdôraznil nemožnosť rozhodnúť takýmto spôsobom v individuálnom spotrebiteľskom spore. Dôvodom je to, že žalobkyňa popri pôvodnom žalobnom návrhu, ktorého skutkovým základom je bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru nenavrholala alternatívny ani eventuálny žalobný návrh, ktorý by sa týkal výlučne vrátenia zaplatených poplatkov. Okrem toho predmetom určovacej žaloby môže byť len určenie jestvovania práva alebo právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku. Obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti. Považoval za kľúčovú aj tú okolnosť, že novelou zákona o bankách, zákonom č. 132/2013 Z.z., účinnou od 10.6.2013 bolo bankám zakázané vyberať poplatok za správu úveru a od tohto dátumu ho žalovaný ani nevyberá. Domáhať sa teda neprijateľnosti poplatku za správu úveru v tomto čase znamená domáhať sa neprípustného určenia mylnej skutočnosti. Prípustnosť poplatku za spracovanie je daná ustanovením § 499 Občianskeho zákonníka. Poukázal najmä na nutnosť transparentného zmluvného dojednanie o poplatkoch, čo bolo v tomto prípade splnené. Poukázal tiež na to, že vo všeobecnosti VOP nemusia byť v písomnej forme za predpokladu, že súd do zmluvy riadne inkorporované. Okrem toho jednostranná zmena záväzkového vzťahu (v súvislosti so zvýšením poplatku) je možná, ak sa zmluvné strany na tom vopred dohodnú. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je iba taká jednostranná zmena zmluvných podmienok, ktorá sa uskutočnila bez dôvodu stanoveného v zmluve s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka. Práve VOP v čl. 16 stanovovali možnosť jednostrannej zmeny sadzobníka poplatkov, dôvody na základe ktorých k tomu môže dôjsť ako aj spôsob jeho zverejnenia. Zvýšenie poplatku za správu úveru sa preto uskutočnilo plne v súlade so zmluvnými podmienkami.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, založených v spise a na pojednávaní dňa 2.10.2017 sa oboznámil s obsahom webovej stránky žalovaného.

V konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 6.11.2008 došlo k uzavretiu zmluvy o splátkovom úvere. Na základe tejto zmluvy žalovaný (banka) poskytla žalobkyni a R. L. (ako dlžníkom) splátkový úver v sume, mene a za podmienok, dohodnutých v tejto zmluve. Na druhej strane sa dlžník zaviazal, za podmienok dohodnutých v zmluve, poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky v nej dohodnuté. V čl. I zmluvy boli vymedzené základné podmienky úveru nasledovne:

Výška úver: 235.000,-Sk

Druh úveru: spotrebný úver- bezúčelová

Typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti, 16,95% p.a. v deň uzatvorenia zmluvy

Spôsob poskytnutia úver: jednorazovo bezhotovostne

Spracovateľský poplatok: 5.699,-Sk/189,17 Eur z prostriedkov úveru

Poplatok za správu úveru: 60,-sk /1,99 Eur/ mesačne

Výška splátky istiny: 4.184,-Sk/138,22 Eur

Splatnosť prvej splátky istiny: 20.12.2008

Počet splátok: 119

Periodicita a splatnosť splátok istiny: mesačne k 20.dňu v kalendárnom mesiaci

Konečná splatnosť úveru: 20.10.2018

Splatnosť úrokov: mesačne, v posledný deň kalendárneho mesiaca

Spôsob splácania: inkasom z inkasného účtu

Inkasný účet: XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX

Účet dlžníka: XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX

Splatnosť splátky úrokov a poplatkov: posledný deň kalendárneho mesiaca

Konverzný kurz: 30,1260 Sk/Eur

Ročná percentuálna miera nákladov: 19,89%

Priemerná hodnota RPMN: 11,94%

Celkové náklady spojené s úverom: 268.861,50 Sk/8.924,57 Eur

Náklady nezahrnuté do výpočtu RPMN: sankcie za porušenie povinností dlžníka vyplývajúcich s úverovej zmluvy, výška týchto sankcií je uvedený v Sadzobníku alebo vo zverejnení, poplatky spojené s vedením účtu dlžníka uvedené v Sadzobníku alebo vo Zverejnení

Zabezpečenie požadovanému bankou: X.

Všetky údaje a náležitosti uvedené v Základných podmienkach úverovej zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, ich zmeny sa riadia úverovou, zmluvou, úverovými podmienkami a VOP. V čl. I bod 4 zmluvy sa dlžník zaviazal do posledného dňa kalendárneho mesiaca, predchádzajúceho ku dňu splatnosti prvej splátky istiny, dohodnutému v bode 1 tohto článku, splácať pohľadávku banky mesačne splátkami vo výške úrokov a poplatkov, a to v súlade s podmienkami dohodnutými v úverovej zmluve. Podľa čl. I bodu 9 zmluvy za podmienok stanovených v úverových podmienkach a VOP je dlžník oprávnený predčasne splatiť pohľadávku alebo jej časť, pričom v takomto prípade bude zmenená výška celkových nákladov spojených s úverom. V čl. II bode 2 zmluvy dlžník vyhlásil, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasil s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať.

Podľa Všeobecných obchodných podmienok, v znení účinnom od 1.11.2008, čl. 16 bodu 16.1.1 klient je povinný platiť banke poplatky za služby poskytované bankou podľa Sadzobníka platného v deň uskutočnenia spoplatňovaného úkonu alebo poplatky, dohodnuté v zmluve. Podľa bodu 16.1.3. banka je oprávnená Sadzobník kedykoľvek meniť z dôvodu zmien v obchodnej politike banky alebo zmien právnych predpisov alebo na základe vývoja na bankovom trhu alebo vývoja na peňažnom a kapitálovom trhu. Zmenu Sadzobníka určí banka zverejnením. Zmena Sadzobníka je účinná dňom zverejnenia zmenenej časti Sadzobníka alebo úplného znenia Sadzobníka. Podľa bodu 16.1.4 VOP klient, ktorý je spotrebiteľom podľa osobitného predpisu, je oprávnený v lehote 15 dní odo dňa účinnosti zmeny Sadzobníka písomne odstúpiť od zmluvy; ak na strane klienta vystupuje viacero účastníkov, môže od zmluvy odstúpiť ktorýkoľvek z nich s účinkami pre všetkých. Ak klient od zmluvy neodstúpi v uvedenej lehote, platí, že s príslušnou zmenou Sadzobníka súhlasí.

Na pojednávaní, konanom dňa 2.10.2017 súd vykonal dôkaz nahliadnutím do počítača právneho zástupcu žalovaného, v ktorom figurovala webová stránka žalovaného a v rámci nej bol zverejnený Sadzobník poplatkov a náhrad žalovaného, platný od 1.10.2010, kde na strane 20 tohto dokumentu bola určená výška poplatku za správu úveru vo v sume 2,99 Eur mesačne.

Žalobkyňa požiadala žalovaného o možnosť predčasného splatenia pohľadávky, s čím žalovaný súhlasil, pričom vyčíslil výšku pohľadávky ku dňu splatenia na sumu 3.225,74 Eur (č.l. 97 spisu-poznámka súdu).

V zmysle predloženého výpisu z úveru sa mal súd možnosť oboznámiť s periodicitou splácania úveru žalobkyňou a to v období od 6.11.2008 do 30.6.2016. Dňa 6.11.2008 čerpala žalobkyňa úver v celkovej výške 235.000,-Sk (7.800,57 Eur). V nasledujúcom období žalobkyňa splácala úver v dojednanej výške splátok, pričom jej platobná disciplína nebola v súlade s dojednanými zmluvnými podmienkami a už v roku 2009 prestala žalobkyňa úver splácať riadne a včas. Od dátumu 20.10.2014 žalobkyňa celkovo uhradila žalovanému sumu 139,99 Eur (20.11.2014), 139,99 Eur (20.12.2014), 139,99 Eur (20.1.2015), 139,99 Eur (20.2.2015), 139,99 Eur (20.3.2015), 139,99 Eur (20.4.2015), 139,99 Eur (20.5.2015), 139,99 Eur (20.6.2015), 139,99 Eur (20.7.2015), 139,99 Eur (20.8.2015), 139,99 Eur (20.9.2015), 139,99 Eur (20.10.2015), 139,99 Eur (20.11.2015), 139,99 Eur (20.12.2015), 139,99 Eur (20.1.2016), 139,99 Eur (20.2.2016) 139,99 Eur (20.3.2016), 139,99 Eur

(20.4.2016), 139,99 Eur (20.5.2016), 139,99 Eur (20.6.2016) a dňa 30.6.2016 mimoriadnu splátku vo výške 3.225,74 Eur, spolu vo výške 6.025,54 Eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa uhradila celkovo žalovanému sumu 16.271,03 Eur.

V odpovedi NBS zo dňa 11.1.2017 (adresovanej právnomu zástupcovi žalobkyne) táto preverovala správnosť výpočtu RPMN, priemernej RPMN a ostatné obligatórne náležitosti zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 6.11.2008, ktorú banka uzavrela s p. J. L.. S odkazom na znenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, NBS konštatovala, že preverila správnosť výpočtu RPMN pomocou použitia internej aplikácie pri rešpektovaní príslušných ustanovení zákona, pričom dospela k záveru, že banka v tomto prípade vyčíslila hodnotu RPMN správne. Do výpočtu RPMN vstupoval aj spracovateľský poplatok a aj poplatok za správu úveru, pričom tento je súčasťou zmluvne dojednanej mesačnej splátky úveru. Rovnako v liste bolo konštatované, že priemerná hodnota RPMN korešponduje s hodnotou priemernej RPMN zverejnenej Ministerstvom financií SR. K výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch NBS odkázala na rozsudok Súdneho dvora EU č. C-42/15 zo dňa 9.11.2016. Z formulácie spornej zmluvy je bez ťažkostí možné identifikovať presné dátumy splátok. Zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia zmluvy, neobsahoval ako povinnú náležitosť členenie zmluvne dojednanej mesačnej splátky na istinu a príslušenstvo. Predmetnú povinnosť zakotvil až zákon č. 129/2010 Z.z. s účinnosťou odo dňa 11.6.2010, preto skúmaná zmluva nemusela namietanú náležitosť obsahovať.

V liste zo dňa 24.4.2017 reagovala NBS na list právneho zástupcu žalobkyne, doručený dňa 23.3.2017. V liste vyjadrila svoje odlišné stanovisko a právny názor (oproti právnomu názoru právneho zástupcu žalobkyne) v otázke výkladu a aplikácie aplikačných pravidiel obsiahnutých v Rozsudku Súdneho dvora EU č. C-42/15. V liste zo dňa 9.5.2017 s názvom odpoveď na vyjadrenie NBS zo dňa 24.4.2017 č. W.-XXX-XXX-XXX, právny zástupca žalobkyne kategoricky trval na tom, že NBS v spomínanom liste ne kvalifikovane a nekompetentne sa odvolávala na nepriamy účinok smernice (eurokonformný výklad zákonov). Právny zástupca predložil NBS svoje právne posúdenie nemožnosti použitia právneho záveru rozhodnutia Súdneho dvora EU vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016 na konanie vedené pred NBS.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 6.11.2008 (ďalej len "OZ") spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1,2,3 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor

obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 566 OZ veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 6.11.2008 (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,
- c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou
  1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,
  2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,
  3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,
  4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,
  5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,
- d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,
- e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a s prihliadnutím na obsah vyššie citovaných zákonných ustanovení, súd podrobil nároky žalobkyne, uplatňované žalobou dôkladnej skutkovej i právnej analýze, pričom nestratil zo zreteľa viaceré teoreticko-právne východiská, vzťahujúce sa na skúmanie spotrebiteľských vzťahov. Má za to, že nároky žalobkyne sú nedôvodné a to z viacerých dôvodov.

V prvom rade súd uvádza, že v konaní nebolo sporné, že uzatvorením spornej zmluvy o úvere došlo medzi zmluvnými stranami k uzavretiu zmluvy spotrebiteľskej, kedy žalobkyňa zastávala práve postavenie spotrebiteľa, teda strany, ktorá v porovnaní s postavením žalovaného, a to najmä jeho znalosťami v oblasti uzatvárania úverov, nepochybnou právnou a ekonomickou erudovanosťou, ako aj celkovým ekonomickým zázemím, je v zmluvnom vzťahu slabšou stranou. Práve pre účely ochrany spotrebiteľov sa vytvoril systém úniijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch. Tu je ale nutné si uvedomiť, že účelom ochrany spotrebiteľa za žiadnych okolností nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovoprávneho vzťahu, ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti oboch zmluvných strán. Zároveň nemožno právnou úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Aj spotrebiteľ, ako osoba plne disponujúca právnou spôsobilosťou, musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, rešpektovať zásadu "pacta sunt servanda", a musí niesť plnú zodpovednosť nielen za svoje neuvážené ekonomické konanie, ale aj zavinenú neznalosť a neochotu zistiť si podmienky zmluvy a následky, ktoré pre neho z nej plynú. Z tejto úvahy súd vychádzal aj pri posudzovaní nároku uplatneného touto žalobou, kedy už len z výpisu z vnútorného registra súdu bolo zistené, že žalobkyňa len na tunajšom súde má podaných 7 žalôb, ktorými sa domáha zaplatenia pomerne vysokých súm (č.l. 154). Naznačuje to, že žalobkyňa si v rozhodnom období nezvážila svoje ekonomické možnosti, a aj z tohto dôvodu musí niesť následky svojho postupu. Podľa názoru súdu by poskytovanie absolútnej a bezbrehej ochrany spotrebiteľovi znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a preto v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť. V tejto súvislosti súd odkazuje aj na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu SR Y. L. v rozhodnutí I.ÚS 547/2012, s ktorým sa plne stotožňuje.

V kontexte právnej argumentácie sporových strán vyvstal ďalší teoreticko-právny rozpor a to v otázke rozhodovania súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach a teda nutnosti zabezpečenia predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a istoty v právnych vzťahoch obdobného obsahu a charakteru. Nepochybne v rámci fungovania súdneho systému by bolo žiaduce, aby súdy v obdobných veciach rozhodovali totožne, avšak aj tu je nutné zdôrazniť, že prijať tento princíp ako nevyvrátiteľné pravidlo by znamenalo zásah do nezávislosti sudcu pri rozhodovaní v tej ktorej konkrétnej veci a poprelo by to ústavný princíp vyjadrený v čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nezávislosť rozhodovania sudcu znamená, že rozhoduje nezávisle od vôle druhých. Práve z tohto dôvodu je nutné zdôrazniť, že hoci žalobkyňa v konaní predložila viaceré súdne rozhodnutia, ktoré vo svojom obsahu riešili obdobné alebo dokonca totožné právne otázky, v tomto konaní súd nimi nie je obmedzený a už vôbec nie viazaný. V tejto súvislosti treba dodať, že uvedené jednoznačne verifikuje aj ustanovenie § 193 Civilného sporového poriadku, ktoré taxatívne uvádza rozsah viazanosti súdu pri rozhodovaní. Okrem toho je už súd viazaný len právnym názorom inštančne vyššieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní voči rozsudku v tej ktorej veci. Z uvedeného je zrejmé, že aj nastavenie právnej úpravy v tejto otázke dáva súdu možnosť pristupovať ku každému konkrétnemu sporu individuálne, vyhodnotiť si skutkové okolnosti samostatne a rovnako jasne a zrozumiteľne aplikovať a vykladať príslušné právne normy za zachovania požiadavky riadnej preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

Zo strany žalovaného boli v konaní prezentované viaceré právne názory, podľa ktorých nebolo možné pristúpiť k vyhovaniu žalobe. Okrem argumentácie, ktorá sa týkala základných sporných vecných otázok (ako ustálenie otázky existencie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spornej úverovej zmluvy, ako aj existencie údajných neprijateľných zmluvných podmienok) žalovaný tvrdil, že žaloba v časti o plnenie je postavená nesprávne, nakoľko na strane žalobcov by mal okrem žalobkyne vystupovať aj pán R. L., ktorý ako spoludlžník figuroval v predmetnej zmluve a nebolo preukázané, kto z dlžníkov uhradil jednotlivé splátky. Žalobkyňa v konaní uviedla, že p. R. L. zomrel, čo žalovaný nerozporoval, čím sa predmetná otázka stala irelevantnou. Žalovaný v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky tvrdil, že v tomto sporovom konaní nie je možné rozhodnúť o určení neprijateľnosti tej ktorej zmluvnej podmienky, nakoľko Civilný sporový poriadok upravil možnosť skúmania neprijateľnosti len v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach v ustanoveniach § 301 až 306. Zároveň takúto žalobu môže podať len právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa a orgán dohľadu podľa osobitného predpisu. Súd však s takýmto názorom nesúhlasí a poukazuje na ustanovenie § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ktoré umožňuje súdu v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, vysloviť, že určitá podmienka v zmluve je neprijateľná. Samotný zákonodarca umožňuje spotrebiteľovi aj v individuálnom spotrebiteľskom spore podať návrh na podanie takéhoto rozhodnutia, kedy znenie § 298 ods. 1 odkazuje na možnosť súdu takto rozhodnúť "aj bez návrhu". Jednoznačným právnym výkladom tohto ustanovenia možno preto dospieť k záveru, že návrh na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky môže podať aj spotrebiteľ. Súd preto pristúpil ku skúmaniu neprijateľnosti žalobkyňou označených zmluvných podmienok. Pri ich skúmaní vychádzal najmä z toho, že aby súd mohol konštatovať neprijateľnosť tej ktorej zmluvnej podmienky, musel nielen jej formuláciu, znenie, výklad ale aj jej praktické dopady v reálnom záväzkovoprávnom vzťahu vyhodnotiť v kontexte možnosti spôsobenia značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán. Znamená to, že samotný zákon (v ustanovení § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyžaduje následok v podobe značného zásahu do zásady rovnosti, kedy intenzita musí presahovať bežnú a primeranú nerovnosť, spôsobenú charakterom záväzkovoprávnych vzťahov v tej ktorej časti plnenia povinností, z nich vyplývajúcich.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých vecnoprávných argumentov sporových strán. Najskôr skúmal odôvodnenosť žalobného návrhu v časti o uloženie povinnosti zaplatiť sumu 8.470,40 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia. Aplikácia inštitútu bezdôvodného obohatenia v záväzkovoprávnych vzťahoch prichádza do úvahy za splnenia podmienok vymedzených v § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Podľa § 451 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. V tomto prípade odvodzovala žalobkyňa svoj nárok od tvrdenia, že úverová zmluva z titulu obsahovej absencie zákonných náležitostí, je bezúročná a bezpoplatková a teda jej plnenie poskytnuté žalovanému nad rámec požičanej istiny je plnením, bez právneho dôvodu, teda plnením, na ktoré nevznikol žalovanému nárok. Súd uvádza, že v prípade prijatia záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, by táto argumentácia obstála. V tomto konkrétnom

prípade však súd musí konštatovať, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 6.11.2008 bola zmluvou so všetkými zákonnými náležitosťami.

Prvým argumentom žalobkyne v otázke prijatia záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy bolo tvrdenie, že táto neobsahovala uvedenie správnej RPMN a správnej výšky priemernej RPMN. Toto svoje tvrdenie však prezentovala len ako púhu konštatáciu bez akejkolvek podpory dôkaznými prostriedkami. Z jej vyjadrení nebolo zrejmé, čo bolo pri výpočtoch RPMN nesprávne, aké údaje boli chybné, alebo aká správna výška mala byť v zmluve uvedená a ako sa k tejto výpočtu aritmeticky dopracovala. Naopak bol to žalovaný, ktorý v konaní osvedčil a to predložením vyjadrenia NBS zo dňa 11.1.2017, že táto preverovala vyčíslenia hodnoty RPMN aj priemernej RPMN v zmluve a konštatovala jej správnosť a plný súlad z údajmi uverejnenými príslušným ústredným štátnym orgánom. Nakoľko v tejto otázke zostali tvrdenia žalobkyne neosvedčené, súd konštatuje splnenie zákonnej podmienky v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 258/2001 Z.z. V tejto súvislosti ešte žalobkyňa namietala, že do výpočtu RPMN neboli zahrnuté poplatky za správu úveru a spracovateľský poplatok, čo však rovnako žalovaný vyvrátil predložením jednoznačnej konštatácie NBS o tejto skutočnosti. Tu ešte súd poukazuje na to, že pre výpočet RPMN sú rozhodujúce údaje platné v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (tak ako to predpokladá dikcia zákona v § 4 ods. 2 písm. j)), čiže argumentácia, že prípadné navýšenie týchto poplatkov po uzavretí zmluvy, ktoré by malo vplyv na výpočet RPMN by sa malo pretaviť do uzavretia písomného dodatku k zmluve, nemá oporu v zákone.

Ďalším argumentom žalobkyne bolo tvrdenie, že žalovaný v obsahu zmluvy nereflektoval nutnosť konkrétneho uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v tom kontexte, že v zmluve absentovalo konkrétne rozdelenie splátok na jednotlivé sumy zodpovedajúce práve výške pripisujúcej sa úhrade samostatnej istiny, samostatných úrokov, prípadne iných poplatkov. Podľa jej názoru nebola splnená podmienka zákona, určená ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z., čo bez ďalšieho spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť celého úveru. K uvedenému súd uvádza, že celé posúdenie aplikácie a najmä výkladu tohto právneho ustanovenia, musí reflektovať viaceré hľadiská, spôsoby samotného výkladu, pričom nemožno stratiť zo zreteľa už spomenutú zásadu proporcionality a taktiež racionality, ktoré je nutné uplatňovať aj v spotrebiteľskom spore. Súd dospel k záveru, že nie je možné pristúpiť k výkladu tohto ustanovenia tak, ako to prezentuje žalobkyňa. Hoci sa jedná o nepochybne kogentné ustanovenie, podľa názoru súdu úmysel zákonodarcu pri jeho gramatickom vyjadrení jednoznačne smeroval k ustáleniu požiadavky určenia konkrétnej výšky, počtu a termínom splátok, ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a iné poplatky. Súd sa nestotožňuje s žalobkyňou prezentovaným názorom, že sa jedná o jednoznačné gramatické vyjadrenie, ktoré nepripúšťa inú interpretáciu ako tú, že každá splátka má byť rozdelená na jednotlivé časti zodpovedajúce výške istiny, úrokov a poplatkov. Gramatickým výkladom možno totižto rovnako dospieť k záveru, že zákon vyžaduje určenie výšky, počtu a termínov splátok, pričom ďalšie pokračovanie legislatívneho vyjadrenia v podobe "splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" predstavuje konkretizáciu obsahu každej splátky, ktorá pozostáva z uvedených jednotlivých zložiek. Na výklad tohto ustanovenia však práve pre možné rozdielne interpretácie nemožno použiť len gramatický výklad. Súd zdôrazňuje práve potrebu aplikácie logického ale najmä systematického výkladu, kedy k interpretácii právnej normy musí pristúpiť porovnaním jej znenia a umiestnenia v celom právnom systéme. Práve pri spotrebiteľskom práve je nutné právnou normu vyložiť aj v kontexte súladu so sekundárnym komunitárnym právom, ktoré koniec koncov predstavuje v tejto oblasti základný zdroj úpravy, ktorý sú jednotlivé štáty povinné transponovať do národných právnych úprav. Je nesporné, že prijatie právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch nadväzovalo na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej len "smernica"), ktorá stanovovala rozsah, obsah a jednotlivé aspekty zákonných úprav členských štátov, týkajúcich sa práve zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V zmysle čl. 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Obom sporovým stranám bol v konaní známy rozsudok SD EU č. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia c/a V. F. z 9.11.2016. Tento jednoznačne konštatoval, že v zmluve o úvere nemusí byť jednoznačne určené, aký časť každej splátky bude započítavaná na istinu, prípadne iné časti splátky. Súd má za to, že takýto výklad je nutné aplikovať aj na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) citovaného zákona a to z viacerých dôvodov. V prvom rade zákonodarcovi pri transponovaní smernice do právneho systému SR bol jednoznačne zrejmý a jasný obsah celej smernice aj povinnosti, ktoré mu z nej vyplývali. Táto v čl. 22 ods. 1 jednoznačne určovala, že obsahuje harmonizované ustanovenia, pričom členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa

odchyľujú od jej ustanovení. Je teda zrejmé, že aj keď vnútroštátny predpis sa v jazykovom vyjadrení líši od čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice, za žiadnych okolností ho nemožno vykladať rozširujúco, nakoľko samotná smernica kladie dôraz na harmonizáciu a teda stanovenie jednoznačných pravidiel, okrem iného, aj pri stanovovaní obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V žiadnom prípade súd nemôže prisvedčiť názoru žalobkyne, že zákonodarca sa vedome odchyľil od ustanovení smernice a v podstate rozšíril povinnosti dodávateľa. Absentuje teda osvedčenie úmyslu zákonodarcu takýmto spôsobom postupovať a preto ani vnútroštátnu právnu normu nemožno vykladať (práve v kontexte systematického výkladu) tak, že každá splátka má byť rozdelená na jednotlivé komponenty v podobe istiny, úrokov a iných poplatkov. V tomto prípade nemožno aplikovať ani ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa názoru súdu nemožno mať pochybnosti o výklade ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. Zákonodarca vo vnútroštátnej právnej úprave len jednoducho konkretizoval z čoho každá splátka pozostáva, pričom vzhľadom na nemožnosť odklonenia sa od ustanovení smernice, výklad tak, ako ho podáva žalobkyňa je neprípustný. Súd na zdôraznenie správnosti svojej argumentácie cituje aj ustanovenie čl. 23 smernice, v zmysle ktorého členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmu potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Z uvedeného možno prijať záver, že hoci smernica neumožňuje (v zmysle čl. 22 ods. 1) zavádzanie ustanovení, ktoré sa od jej obsahu odchyľujú, v otázke sankcií za porušovanie vnútroštátnych ustanovení ponecháva členskému štátu možnosť rozhodnúť sa o ich charaktere, rozsahu a obsahu za podmienky zabezpečenia ich účinnosti, primeranosti a odrádzajúceho účinku. Aj z tohto súd vyvodzuje záver, že ak je obsahom smernice konkrétne ustanovenie, určujúce, v tomto prípade konkrétne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemožno sa od tohto odchyľiť a teda ho ani vykladať v rámci transponovania a aplikácie vo vnútroštátnom predpise inak, ako to urobil Súdny dvor EU v následnom rozhodnutí. Nakoľko teda súd vylúčil možnosť rozšírenia, resp. sprísnenia právnej normy upravujúcej náležitosti zmluvy o úvere vo vnútroštátnych predpisoch (oproti úprave prijatej v smernici), nemožno dospieť k inému výkladu ako k tomu, že v prípade, ak dodávateľ v zmluve o úvere uviedol konkrétnu výšku, termíny a počet splátok úveru (ktoré v sebe zahŕňajú istinu, úroky a poplatky), splnil zákonnú podmienku určenú ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. a nemožno zmluvu sankcionovať vyhlásením jej bezúčinnosti a bezpoplatkovosti. Záverom k tejto otázke súd dodáva, že pri ustálení výkladu sporného ustanovenia vychádzal aj zo zásady proporcionality. Podľa názoru súdu totiž aj prípadné rozdelenie splátky úveru resp. jej pripísania na konkrétne istinu, úroky, prípadne poplatky, by nemalo žiadny vplyv na ekonomické správanie spotrebiteľa, nemalo by to pre neho inú ako informačnú hodnotu. Koniec koncov žalovaný takúto informáciu žalobkyni ani neodoprel, kedy v zmluvných dojednaniach bola možnosť odovzdať plán anuitných splátok. Preto aj v tomto prípade, kedy na výklad sporného ustanovenia existujú rôzne názory, nemožno za žiadnych okolností pričítať na ťarchu žalovaného, že sa jeho výklad nezhodoval s následným výkladom žalobkyne a sankcionovať to konštatovaním bezúčinnosti a bezpoplatkovosti celého úveru.

Ďalším argumentom žalobkyne bolo tvrdenie, že nakoľko v priebehu trvania zmluvného vzťahu došlo k jednostrannému navýšeniu poplatku za spracovanie úveru, došlo aj k zmene údaju o celkových nákladoch, čo nebolo nijakým spôsobom reflektované žalovaným. Došlo teda k zavádzaniu klientky. S takouto argumentáciou súd zásade nesúhlasí, nakoľko nemá oporu v zákonnej úprave a odporuje aj zmluvným dojednaniám. V prvom rade, ako už bolo vyššie uvedené, zmluva obsahovala, v čase svojho uzavretia správne určené výšky tak RPMN ako aj priemernej RPMN. Aj v zmysle zákona zmluva o úvere musí obsahovať údaje platné v čase uzavretia zmluvy. Zákon nikde neobsahuje ustanovenie, ukladajúce dodávateľovi povinnosť reflektovať prípadnú zmenu alebo zvýšenie poplatkov v zmluve, či už uzavretím dodatku k zmluve s uvedením zmeny RPMN alebo v inej podobe. Okrem uvedeného, možnosť navýšenia tohto poplatku predpokladali aj jednotlivé zmluvné dojednania a to v čl. 16 bodu 16.1.1. v súvislosti s čl. 16 bodom 16.1.3. Všeobecných obchodných podmienok. Súd v tomto prípade poukazuje na absurdnosť argumentácie žalobkyne, podľa ktorej názoru v spotrebiteľských zmluvách je vylúčená možnosť upraviť si vedľajšie zmluvné práva a povinnosti práve prostredníctvom Všeobecných obchodných podmienok, inkorporovaných do zmluvy vo forme odkazu, že tieto sú jej neoddeliteľnou súčasťou. Podľa názoru súdu práve takýto postup uľahčuje uzatváranie záväzkovo-právnych vzťahov a v celom právnom systéme predstavuje, v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti, aprobovaný, všeobecne prijímaný a zákonom nevylúčený inštitút doplnkovej úpravy práv a povinností zmluvných strán. Práve poplatok za spracovanie úveru predstavuje cenu za poskytovanie doplnkovej služby žalovaným, možnosť jeho uplatňovania pripúšťajú aj predpisy upravujúce spotrebiteľské vzťahy (samotný zákon o spotrebiteľských úveroch na viacerých miestach vyslovene odkazuje na platenie poplatkov) a nakoľko nie je podstatnou náležitosťou

zmluvy o úvere, jeho úprava vo Všeobecných obchodných podmienkach je primeraná a dostačujúca. Sumarizujúc vyššie uvedenú argumentáciu, nakoľko poplatok za spracovanie úveru, možnosť jeho navýšenia bez nutnosti zmeny zmluvy, dokonca aj možnosť prípadného odstúpenia spotrebiteľa od zmluvy v prípade nesúhlasu, bola súčasťou zmluvných dojednaní, a zákon neurčuje povinnosť zmeny obsahu zmluvy pri zmene poplatku, či zvýšení nákladov, nemožno prijať záver o nekalom konaní žalovaného a zavádzaní žalobkyne ako klientky.

S poukazom na prezentovanú právnu argumentáciu súd nemôže konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru a teda vznik bezdôvodného obohatenia. Zmluva o splátkovom úvere bola totiž vo svojom obsahu jasná, zrozumiteľná, priemernému spotrebiteľovi neskresľujúca a pravdivo uvádzala všetky podmienky úveru, definovala jeho povinnosti a v neposlednom rade obsahovala všetky náležitosti predpokladané zákonom č. 258/2001 Z.z. Žalobkyni jednoznačne vznikla povinnosť zaplatiť nielen istinu ale aj úroky a poplatky, spojené s jej poskytnutím, čo nepochybne predstavuje vyjadrenie základného princípu úverovej zmluvy, kedy veriteľ sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a dlžník sa zaväzuje tieto vrátiť a zaplatiť úroky.

Okrem prijatia vyššie uvedeného záveru však súd musí konštatovať aj premlčanie uplatneného nároku. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd musel prihliadnuť a s touto sa skutkovo vysporiadať. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že vznesenie námietky premlčania je v tomto prípade v rozpore s dobrými mravmi. Vznesenie námietky premlčania je zákonom aprobovaný spôsob obrany v civilnom súdnom konaní, ktorý v prípade splnenia podmienok spôsobuje, že uplynutím času sa stáva určitý nárok nevymáhateľným. Postup zákonom aprobovaným a dovoleným spôsobom nemožno označiť za konanie v rozpore s dobrými mravmi a to ani v spotrebiteľských sporoch. Rovnako súd nemôže súhlasiť s názorom žalobkyne o nutnosti aplikácie 4 ročnej premlčacej doby. Predmetom tohto konania totiž nebolo uplatnenie si plnenia z titulu zmluvnej povinnosti ale z titulu bezdôvodného obohatenia, pri ktorom Občiansky zákonník stanovuje osobitné plynutie premlčacej doby a tiež osobitnú dĺžku. Zákon v tomto prípade rozlišuje objektívnu a subjektívnu premlčaciu dobu. Subjektívna premlčacia doba, resp. začatie jej plynutia je viazané na okamih nadobudnutia vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia v rozsahu, že k tomuto došlo a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V tomto prípade bolo preukázané, a nebolo medzi účastníkmi konania ani sporné, že žalobkyňa od 20.10.2014 uhradila žalovanému sumu 6.025,54 Eur. Celkovo uhradila sumu 16.271,03 Eur. Žaloba bola podaná dňa 21.10.2016. Súd ustálil, že žalobkyňa sa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia okamihom úhrady jednotlivých splátok a to každej samostatne. Tvrdenie, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až po vysvetlení údajnej neexistencie podstatných náležitostí zmluvy a jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti, neobstojí. Jednak mala žalobkyňa možnosť si dať zmluvu skontrolovať odborníkom hneď po jej uzavretí a jednak v tomto prípade neznalosť zákona neospravedlňuje, nakoľko by to znamenalo neprimeranú výhodu žalobkyne. Takýto výklad by v podstate v praxi znamenal, že spotrebiteľa by sa mohli dovoliavať neexistencie svojej vedomosti o bezdôvodnom obohatení bez časového obmedzenia a domáhať sa vrátenia finančných prostriedkov aj desiatky rokov po uzavretí a prípadnom plnení zo zmluvy o úvere, kedy vyhľadali právnu pomoc. Pripustenie takejto interpretácie by viedlo k praktickým absurditám a úplnému popretiu záväzkovoprávných princíпов a nutnosti zachovania istoty v nich. Preto podľa názoru súdu už v okamihu plnenia tej ktorej splátky žalobkyňa mala vedomosť o tom komu plnila (a teda kto sa bezdôvodne obohatil), v akej výške a že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný mal pripisovať sumu jednotlivých splátok najskôr na úhradu istiny a až potom na úhradu úrokov a splátok nemá oporu v zákone. Ustanovenie § 566 Občianskeho zákonníka, na ktoré odkazuje, sa totiž netýka plnenia v splátkach, ale čiastočného plnenia a teda ho nemožno aplikovať na túto skutkovú situáciu. Rovnako aj poukaz na rozhodnutie Okresného súdu Prešov č.k. 11C 387/2012-90 zo dňa 19.2.2014 ktorý vyhlásil podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v ktorej dlžník súhlasí, že z došlých súm veriteľ najskôr uhradí splatné poplatky a náklady spojené s úverom, úroky z omeškania, úroky a istinu a to v tomto poradí, za neprijateľnú nemá v tomto konaní relevanciu, nakoľko toto rozhodnutie bolo vydané až po uzavretí spornej zmluvy o úvere a okrem toho sa vôbec netýka žalovaného ako subjektu. V zmysle predloženého plánu anuitných splátok boli jednotlivé splátky započítané najskôr na úroky a poplatky a až následne na istinu. Vzhľadom na dátum podania žaloby, čiastkou ktorá nepodliehala premlčaniu bol súhrn splátok po dátume 20.10.2014, celkovo 6.025,54 Eur. Celá táto suma však už bola započítaná na výšku samotnej istiny (tá činila 7.800,57 Eur). Úroky a poplatky teda boli žalobkyňou uhradené pred dátumom 20.10.2014 a nárok na ich vydanie z titulu bezdôvodného obohatenia je už premlčaný. Aj keby súd vychádzal z dikcie, že žalovaný mal splátky istiny najskôr pripisovať na istinu až potom na úroky, aj v tomto prípade by došlo k

čiasťočnému premlčaniu, nakoľko suma 2.444,86 Eur (8.470,40 Eur - 6.025,54 Eur), ktorú na úrokoch a poplatkoch žalobkyňa uhradila v splátkach pred dátumom 20.10.2014, resp. nárok na jej vydanie z titulu bezdôvodného obohatenia by bol rovnako premlčaný.

Ďalšou časťou žalobného návrhu bol nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Podľa názoru žalobkyne takouto je určenie povinnosti platenia poplatku za správu úveru a poplatku za jeho spracovanie. Súd pri skúmaní týchto zmluvných podmienok zistil, že povinnosť úhrady poplatkov je zrejme tak z obsahu samotnej zmluvy (kde sú špecifikované uvedením výšky a periodicity ich platenia), ako aj Všeobecných zmluvných podmienok (čl. 16 bod 16.1.1.) s odkazom na Sadzobník. Súd sa v tejto otázke prikláňa k argumentačnej línii českých súdov. NS ČR v rozhodnutí sp. zn. Cpjn 203/2013 konštatuje, že poplatok za správu úveru je cenou v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto sa na tento nevzťahuje požiadavka primeranosti a je vylúčený zo súdneho prieskumu. Obdobne argumentuje aj Ústavní soud ČR v náleze III. ÚS 2725/13 zo dňa 10.4.2014. Tento právny názor si osvojil súd aj v tomto konaní, pričom dodáva, že poplatok za správu úveru ako aj poplatok za jeho spracovanie predstavujú bežnú súčasť poskytovania bankových služieb, kedy banke so spracovaním a spravovaním úveru vznikajú nielen náklady spojené so zabezpečením riadneho vedenia úverového účtu, jeho založením, kontrolou, spárovaním jednotlivých splátok, odrátavaním z konečnej sumy a podobne, ale na tento účel je banka nútená mať k dispozícii personálny a technický aparát. Nemožno preto súhlasiť s názorom žalobkyne, že by banka neposkytovala žiadnu službu za úhradu poplatkov, práve naopak. S možnosťou úhrady poplatkov počítá koniec koncov aj právna úprava spotrebiteľských vzťahov, tieto z úhrad nevylučuje a dokonca im vymedzuje podmienky a možnosti ich uplatnenia a úhrad (samotný zákon č. 251/2008 Z.z. na viacerých miestach spomína platenie poplatkov veriteľovi). Nakoľko poplatky boli v zmluve dojednané zrozumiteľne a zreteľne a tieto predstavujú cenu plnenia, sú v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vylúčené z prieskumu z titulu ich neprijateľnosti. Okrem toho podľa názoru súdu rozhodne nespôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko ich výška zodpovedá službe, ktorú banka klientovi poskytuje. Žalobkyňa v konaní uvádzala, že neprijateľnosť poplatku za správu úver spôsobuje aj to, že na strane žalovaného došlo k jeho jednostrannému navýšeniu, čím došlo k zmene zmluvných podmienok a v podstate k uzavretiu Dodatku k úverovej zmluve. Súd uvádza, že možnosť zvýšenia poplatku predpokladajú samotné Všeobecné obchodné podmienky, ktoré zároveň uvádzajú spôsob, akým je klient o tejto skutočnosti informovaný. Znamená to, že jednostranné navýšenie resp. jeho možnosť bola súčasťou zmluvných podmienok, pričom tieto zároveň umožňovali žalobkyni od zmluvy odstúpiť v prípade nesúhlasu s takýmto postupom. Možnosť takéhoto navýšenia vyplývala priamo zo zmluvy, kde boli špecifikované všetky jej následky a preto nemožno hovoriť o vzniku dodatku k zmluve. Žalovaný konal len tak, ako mu to umožňovala zmluva. Okrem toho oba poplatky sú v tomto prípade vedľajšími dojednaniami, preto je úplne v poriadku, keď ich úprava je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok. Súdu je zrejme, že v tejto otázke, ako ostatne vo všetkých otázkach týkajúcich sa spotrebiteľského práva, neexistuje právna a interpretačná jednota a to ani v meradle medzinárodného alebo komunitárneho práva. Avšak je nutné si uvedomiť, že ochrana spotrebiteľa bola etablovaná do právnych úprav práve preto, aby chránila spotrebiteľa pred nekalým až úžerníckym konaním veriteľov, avšak túto nemožno absolútne aplikovať v prípade, že veriteľ dodrží všetky zákonné podmienky, poskytne spotrebiteľovi úver a dôvodne sa domáha jeho vyplatenie spolu s úrokmi z omeškania. Je nutné podotknúť, že rozhodovacia činnosť slovenských súdov v otázke spotrebiteľských vzťahov prekročila hranicu primeranosti a niekedy nadobúda až absurdné rozmery, kedy obsahovo nezávažným nedostatkom v zmluvách pripisuje následky v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Nie je sporné, že veriteľ musí dodržiavať zákonné ustanovenia, na druhej strane však nemožno úplne vylúčiť zodpovednosť spotrebiteľa za svoje konanie ako subjektu s plnou právnou subjektivitou, ktorému v prípade uzavretia úverovej zmluvy musí byť zrejme, že s poskytnutím finančných prostriedkov sa spája povinnosť tieto vrátiť a za ich poskytnutie zaplatiť banke aj úhradu.

Na základe vyššie uvedeného súd žalobe vyhovieť nemohol.

Čo sa týka nároku na náhradu trov konania, súd v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vychádzal z pomeru úspechu sporových strán. Nakoľko bolo možné konštatovať plný úspech žalovaného v konaní, vznikol mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.